

РЕШЕНИЕ

№ 466

гр. София, 24.01.2018 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 11 състав,
в публично заседание на 15.01.2018 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Петя Стоилова

при участието на секретаря Гергана Никифорова, като разгледа дело номер **10794** по описа за **2017** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145-178 АПК вр. с чл.172, ал.5 от ЗДв.

Образувано е по жалба на К. Я. Я. срещу наложената със Заповед № 17-4332-005965 от 04.09.2017г. ПАМ по чл.171, т.2а от ЗДвП (прекръпяване на регистрацията на ППС за срок от 6 месеца) от Г. Б. – Началник група в отдел „Пътна полиция“ при СДВР.

Твърди се в жалбата, че заповедта е незаконосъобразна, тъй като не са изложени мотиви относно необходимостта от налагане на мярката в определения 6 месечен срок. Освен това собственикът на автомобила не е предоставял за управление автомобила си на Р. К., а на лице, което притежава валидно СУМПС. Нормата обхваща хипотезата на изначална липса на свидетелство за управление, поради което законодателят е разграничил изпълнителните деяния, в случая има неясното по отношение на изпълнителното деяние, поради което неправилно е приложена и санкционната норма, нормата на чл.171, т.2а от ЗДвП е насочена само спрямо неправооспособните водачи.

В съдебното заседание жалбоподателят се представлява от адвокат, който поддържа жалбата. Претендира присъждане на направените разноски по делото в размер на държавната такса и адвокатско възнаграждение, представя писмени бележки.

Ответникът – Началник група в отдел „Пътна полиция“ при СДВР не се явява и не се представлява.

Софийска градска прокуратура не взема участие в производството по делото.

Административен съд София - град, I АО, 11 с-в след като обсъди доводите на страните и прецени представените по делото доказателства, приема за установено от

фактическа страна следното:

С обжалваната Заповед № 17-4332-005965 от 04.09.2017г., издадена от Началник група в отдел „Пътна полиция“ при СДВР на жалбоподателя К. Я. е наложена ПАМ по чл.171, т.2а от ЗДвП - прекратяване на регистрацията на ППС - лек автомобил Мерцедес ЦЛС 350 с рег. [рег.номер на МПС] , регистриран на негово име, като са отнети два броя регистрационни табели и свидетелството за регистрация на МПС. По време на налагане на мяркат автомобилът е бил управляван от по АМ Т. с посока на движение от гр. сохия към с нови хан от Р. И. К., като при извършена проверка на КПП В. се установило, че водачът не притежава съответното Свидетелство за управление на МПС. Заповедта е връчена на собственика на автомобила на 15.09.2017г.

По делото е приложен съставения АУАН от 03.09.2017г. на Р. И. К. за нарушение на чл.150 от ЗДвП и докладна записка от И. В. И. – КО в 02 гр. СУ ОСПСОВОР – СДВР, относно извършената проверка на 03.09.2017г. на С. В.. Изискана е от съда информация от ОД МВР - Б. където Р. И. К. се води на отчет като водач на МПС. Видно от полученото писмо с приложения вх. № 164/02.01.2018г. в деловодството на съда (лист22 от делото), К. е издържал изпит за правоспособност през 1997г. за категория „В“ и му е издадено СУМПС №[ЕИК] от 05.02.2004г., валидно до 04.02.2014г. за категории „В А М“. Статусът на този документ е „невалиден по причина изгубен/открадат“ Издадено му е ново СУМПС №283471807 от 08.11.2017г., което е валидно до 08.11.2027г. със статус „валиден“. Към датата на справка - 28.12.2017г. К. не е лишен от право да управлява МПС и не му е отнето СУМПС. Тази информация се потвърждава и от приложената справка – картон на водача, в която допълнително е отбелязано, че на 03.11.2017г. са подадени документи за издаване на СУМПС.

При така установената фактическа обстановка, настоящият състав прави следните правни изводи:

Жалбата е допустима като подадена в срок от лице, което има правен интерес, а разгледана по същество е неоснователна.

Оспорената заповед за налагане на ПАМ е издадена от компетентен орган по силата на заповед рег. №513з-347/20.01.2017г. на Директора на СДВР и Заповед №8121К-2567/08.02.2017г. на Министъра на МВР..

Съгласно чл.171 от ЗДвП за осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения се прилагат следните принудителни административни мерки: по т.2а. (нова - ДВ, бр. 101 от 2016 г., в сила от 21.01.2017 г., изм. ДВ, бр. 54 от 05.07.2017г., представляващо действаща редакция към датата на издаване на заповедта):

- прекратяване на регистрацията на пътно превозно средство на собственик, който управлява моторно превозно средство, без да притежава съответното свидетелство за управление и/или е употребил алкохол с концентрация в кръвта над 0,5 на хиляда и/или наркотични вещества или техни аналози, както и при отказ да му бъде извършена проверка с техническо средство за установяване употребата на алкохол и/или наркотични вещества или техни аналози, или не изпълни предписанието за медицинско изследване на концентрацията на алкохол в кръвта му и/или за употреба на наркотични вещества или техни аналози, както и на собственик, чието моторно превозно средство е управлявано от лице, непритежаващо съответното свидетелство за управление - за срок от 6 месеца до една година;

Чл. 150а, ал.1 от ЗДвП постановява, че за да управлява моторно превозно средство, водачът трябва да притежава свидетелство за управление, валидно за категорията, към която спада управляваното от него превозно средство.

От приложените по делото доказателства безспорно се установява, че Р. И. К., при проверката, извършена от органите на ОПП – СДВР на 03.09.2017г. на С. В. в [населено място] е управлявал лек автомобил Мерцедес ЦЛС 350 с посочения по-горе регистрационен номер, регистриран като собственост на К. Я. Я. без да притежава валидно свидетелство за управление на МПС. Свидетелството, което му е било издадено през 2004г. е било със срок на валидност до 04.02.2014г., който срок е бил изтекъл повече от три години пред датата на проверката, освен това в информационната система на СДВР отдел ПП този документ е бил обявен за откраднат/ изгубен още преди да изтече срокът му на валидност.

Съгласно принципното правило на чл.142, ал.1 от АПК съответствието на административния акт с материалния закон се преценява към момента на издаването му.

Настоящата съдебна инстанция не споделя направените в жалбата тълкувания за смисъла на действащата към датата на издаване на заповедта редакция на разпоредбата на чл.171, т.2а ЗДвП, а именно, че ПАМ се налага само при липса на правоспособност на водача, но не и при липса на валидно свидетелство за управление. Под „съответно свидетелство за управление“ законодателят има предвид според настоящата инстанция имплицитно включено значението на „нормативно изискуемото, валидно за съответната категория МПС свидетелство за управление“, което покрива всички възможни хипотези – водачът никога не е разполагал със свидетелство, то му е било отнето или е притежавал такова, но срокът му на валидност е изтекъл. Същата е и хипотезата, когато жалбоподателят е разполагал с валидно свидетелство, но поради това, че е го е обявил за загубено/откраднато, то е било обявено за невалидно.

Към датата на проверката 03.09.2017г. К., който управлявал МПС, собственост на жалбоподателя нито е носил в себе си, нито е притежавал валидно свидетелство за управление на МПС. Въпреки промените *de lege ferenda*, при тази си редакция, разпоредбата на чл.171, т.2а ЗДвП е ясна и безпротиворечива и следва да се прилага от съда в нейния действителен смисъл, тъй като и в трите възможни хипотези се засяга реда на държавно управление и се застрашават съществено важни обществени отношения. Законодателят е предвидил налагане на ПАМ не само за този, който бидейки неправопособен управлява МПС, а дори за всеки, който е предоставил собственото си МПС на друго лице да го управлява, без то да притежава съответното изискуемо по закон свидетелство за управление, като необходимостта от налагането на ПАМ се преценява от компетентните органи по целесъобразност, независимо от търсенето на административно-наказателна отговорност по ЗАНН на водача. Свидетелството за управление е не диспозитивен, а удостоверителен документ, какъвто го определя и чл. 50, ал.1 от Закона за българските документи за самоличност (Българското свидетелство за управление на моторно превозно средство е индивидуален удостоверителен документ за правоспособност за управление на моторно превозно средство), но принудителната мярка е предвидена от законодателя именно за непритежаване на валиден удостоверителен документ, като съответно на тежестта и спецификата на всеки отделен случай срокът на мярката може да варира във времеви период от 6 до 12 месеца. В случая е определена мярка на минимума,

поради което липсата на изрични мотиви относно срока не е пропуск.

В горния смисъл е налице съдебна практика, според която управляването на моторно превозно средство със СУМПС с изтекъл срок на валидност, т.е със свидетелство удостоверяващо изтекъл срок на правоуправление е равнозначно на липса на свидетелство за правоуправление и съответно на документ, удостоверяващ правоспособността за управление като качество на водача на МПС: (Решение № 7071 от 27.05.2014 г. по адм. д. № 337/2014 г. по описа на ВАС; Решение № 223 от 09.01.2015 г. по адм. д. № 3037/2014 г. по описа на ВАС).

Въпреки настъпилата законодателна промяна, дори действащата към момента на приключване на устните състезания по делото разпоредба на чл.171, т.2а, б.а) (изм. - ДВ, бр. 2 от 2018г., в сила от 03.01.2018г.) гласи, че се налага прекратяване на регистрацията на пътно превозно средство на собственик, който управлява моторно превозно средство без да е правоспособен водач, не притежава свидетелство за управление, валидно за категорията, към която спада управляваното от него моторно превозно средство, или след като е лишен от право да управлява моторно превозно средство по съдебен или административен ред, или свидетелството му за управление е временно отнето по реда на чл. 171, т. 1 или 4 или по реда на чл. 69а от Наказателно-процесуалния кодекс, както и на собственик, чието моторно превозно средство е управлявано от лице, за което са налице тези обстоятелства - за срок от 6 месеца до една година.

Новата редакция единствено добавя хипотезата „изначална липса на правоспособност у водача“, но по съображенията развити по-горе, лицето, управлявало на 03.09.2017г. автомобила, собственост на жалбоподателя по делото се явява и по сегашния закон такова, което не притежава свидетелство за управление, валидно за категорията, към която спада управляваното от него моторно превозно средство.

В изложения смисъл оспореният административен акт се явява постановен при правилно приложение на материалния закон.

Воден от горното и на основание чл. 172, ал.2 от АПК Административен съд София - град, III-то АО, 11 състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на К. Я. Я. срещу Заповед № 17-4332-005965 от 04.09.2017г., издадена от Г. Б. – Началник група в отдел „Пътна полиция“ при СДВР, с която е наложена ПАМ по чл.171, т.2а (изм.) от ЗДвП.

Решението подлежи на обжалване в 14-дневен срок от съобщението за постановяването му пред Върховния административен съд на РБългария.

СЪДИЯ: